

Ночі темряві з завірюхами

Михайло Старицький

Ночі темряві з завірюхами
Окували геть землю кригою,
Обвили її білим саваном,
Приоздобили в срібло-паморозь;
Розпустили скрізь своє військо ви,
Військо збурене та безжалісне,
На утіху злу, на користь біді,
На бенкет лихий горю тяжкому...
Ох, у війську тім голод - перший бич,
А другий ще бич - сліпота людська,
А що третій бич - страшне вбожество
В спілці з неміччю та хворобою.

Не пускайте ж ви, ночі темряві,
Вояків своїх до убогих сел,
А воюйте ви з містом крамарним,
Сильним дуками та заможними.
Там поміряйтесь боем з дужими,
Похизуйтеся міццю-силою,
Поборітеся з добрим опором
Та й красуйтеся вже звитягою...

А то що за честь, що за славонька,
Бить безсилою, беззаступною,
Грабить бідного та убогого,
На гробки нести дітей вдовиних,
Сиротить вдову безталанну,
Зоставлять її вік самісіньку
З смутком, з тугою безпросвітними!